

КУР'ЄР

КРИВБАСУ

1995

29

Могло б і так статися, що спогади не побачили б світу (іх просто не було б написано), коли б не ота зустріч з Ніною третьої воєнної осені. Могло б, та, на щастя, не сталося. Пам'ять про ту зустріч не давала мені спокою ні в ті дні на фронтних рубежах, ні в повоєнні роки. Надсилаю запит голові Ради ветеранів Вітчизняної війни 92-ї гвардійської стрілецької дивізії, полковникові Макарову, сподіваючись, що він щось повідо-

чить про долю Ніни, капітана Нехорошева, бійця Євгена Кузнецова.

Глухо.

Ні про Ніну, ні про інших однополчан, — глухо. Очевидно, такі справді немає ніяких відомостей про них. Єдина вітха тепер, що: «...серед списків вибулих із строю, вбитих і тих, що пропали безвісті, медсестри Правдіної Н. М.— немає».

Пам'ять подає сигнали і сьогодні. У жовтні 1987 року в публікації

Кур'єр Кривбасу 29'95

В. Астаф'єва наводиться лист зі Львова учасниці війни Бабинцевої Ніни Михайлівни.

А що, як це медсестра 194-го арtpолку 92-ї дивізії Ніна Михайлівна Правдіна, в заміжжі—Бабинцева?

Ні. Не вона..

(Далі буде)

Я Б Л У К О

Е т ю д

Василь СКРИПКА
м. Кривий Ріг

Де той Інгулець, а де та Кам'янка. І хіба ж то водні рубежі! А між ними зовсім ні горба тобі ні пагорба, ні ріки ні річечки. Рівнина на видноколі, як море, зливається з небом. То маревом пойняла її скажена полуднева спека.

Наші відступають другий день. Зачепитись ні за що і нема чого. Навідшибі залишаються нестратегічний хутір Подидар (поди, даровані, кажуть, ще Катериною, тому, кого вже чортма) і на кілометровій відстані така ж нестратегічна станція Нива Трудова. Правда, німець вночі бомбив її, бо там застряв військовий ешелон. Не поцілів.

Курява стоїть над степовою дорогою. Машина за машиною тре черствий чернозем. Він зчорнів бліді обличчя бійців і вицвілі, кольору стиглої пшениці, сорочки. І дивовижним для бійців у цьому потоці здається хлопчина від горшка два верхка.

Він біжить за машиною і кидає до кузова яблука. Пазуха набита плодами, підскакує перед ним великим лузом. Сорочка мало не випорсне з-під сирицяної сталки, якими шорники лагодять хомути та шлеї. Тільки бігти заважає. Ось якась машина наїдає йому на п'яти — він відскакує на узбіччя.

Пропливає зів'яле чорне гілля на бортах. Він знову вибирає просвіт, вскакує між машин і кушпелить шлях прудкими ногами. І шпурляє червоні крутобок яблука. Вони переходять від сусіда до сусіда. Кожен відкушує і натужно ковтає разом з тим клубком, що підкотив до горла. Цей присололений рясним потом смак не забудеться і в смертну годину. Темно-червоне сонце нерівно, захекано біжить у куряві, а хлопець залишився.

Знову в який раз він вихоплюється з-під коліс і знову кидається в чорну круговерть. В одну мить бігун бачить перед собою відкриті дверцята санітарної машини. В ній сидять, туго похитуючись, перебинтовані. Найближчому із закривавленою пов'язкою на голові — він йому... Яблуко відскакує від машини убік. Він у пазуху — і нараз в долоні мокре від поту, гаряче, червоне. І знову мимо.

Хлопець вириває десь з глибин останнє і нетерпляче кидає. Падає й це на землю. Тоді він у бігу прудко підхоплює його вже з дороги і з відчайдушною згорьованістю не рукою, всім тілом посилає в нутро машини.

Поранений знепритомніло падає на сусіда. Йому здається, ніби з чорного диму біжить величезна людина, рве свої груди і кидає в нього криваві шматки.

Хлопець змахнув піт з лиця і побрів стернею між полукипками до села. Він надіявся ще одну ходку зробити, а перепочити встигне. Ложатиме в гарбузинні довгодовго, втягуватиме ніздрями пахощі укрспу, помідор-дичок і чекати-ме. Яблунька росте біля літньої печі. Вона вперше вродила так рясно.

Називають її «Циганкою». Молодотрохи виглядає з-за печі на вулицю і ніби кличе кожного смаглявили, ледь плескатими яблуками. Але за нею стежить троє хатніх вікон, біля порога на стільчику цупка і метка баба з костуром як рушниця. До того ж застосована сигналізація. Вона тяглася на землі навкоси від вулга хати, що виходить на город, до печі. По ній мотається, як струм високої напруги, собака на кованим цепу. Правда, собака вдачі легковажної, та все ж таки натури собачої.

Та не собачі зуби лякали його. Побачивши хлопця, собака, мабуть, хоче поцілувати його в носа і вітає високим заливчастим виском. І не бабина кара була страшною, а що впізнає.

...Лізно ввечері.

— Ганно, дай реду своєму шибеникові. Геть обніс нам «Циганку».

— Ваші яблука примітні. В нас такі не водяться, — глипнула на сина.

— Та ви подивіться: нема жодного яблущка.

Ганна провела бабу за ворота. Повернулася вже з ложиною і жорстоко побила дитину.

А на ранок у селі були німці.

Петро ГОЛОВАТЮК
м. Вінниця

Такі вітри шалені і колькі,
На річці хвиля—наче сатаніє,
В оману дні облутані такі,
Що найсвітліша думка спопеліє.
Минувшина — то спогади гіркі.
Душа, буває, зрідка засвітліє.
Хвилини світла цього нетривкі,
Бо поміж ними кров'ю бовваніє.
Моя країно, знаю, важко так—
На всю планету хочеться
кричати!

Та в скруті цій немало є ознак,

Що треба до останнього стояти.
Країно, вірю, стихне час олжі.
Кров не проллється
в брата на межі.

Володимир ВАКУЛИЧ
м. Кіровоград

Яблука
Ніхто не підібрав,
Нікому не впало в око,
Помітили
Після першого снігу —
Був і рум'янець,
І залицання сонечка,
Не зима б тільки..